

Sygn. akt I PK 185/17

POSTANOWIENIE

Dnia 30 sierpnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bohdan Bieniek

w sprawie z powództwa T. S.
przeciwko R. Spółce z o.o. w K.
o przywrócenie do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 30 sierpnia 2018 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych w K.
z dnia 16 marca 2017 r., sygn. akt V Pa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w K. z dnia 16 marca 2017 r. oddalono apelację R. Sp. z o.o. w K. od wyroku Sądu Rejonowego w K. z dnia 18 października 2016 r., mocą którego przywrócono powoda T. S. do pracy w pozwanej Spółce.

Sądy ustaliły, że powód był zatrudniony w Spółce na stanowisku inkasenta opłat targowych na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony. W okresie od dnia 26 czerwca 2014 r. do dnia 24 grudnia 2014 r. powód był niezdolny do pracy. Następnie od dnia 29 grudnia 2014 r. stał się niezdolny do pracy z powodu innej choroby. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. decyzją z dnia 10 lutego 2015 r. przyznał T. S. prawo do zasiłku chorobowego od dnia 26 czerwca do dnia 24 grudnia 2014 r. Z kolei wyrokiem Sądu Rejonowego w K. (prawomocny w dniu 8

marca 2016 r.) zmieniono decyzję organu rentowego, przyznając powodowi prawo do zasiłku chorobowego od dnia 29 grudnia 2014 r. z uwagi na rozpoczęcie nowego okresu zasiłkowego.

Pracodawca powoda w dniu 18 maja 2015 r. wręczył mu oświadczenie woli w przedmiocie rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia bez winy pracownika (art. 53 § 1 ust. 1 lit. b k.p.) z uwagi na wyczerpanie okresu zasiłkowego (182 dni), brak zdolności do pracy stwierdzonej przez lekarza medycyny pracy.

W ocenie Sądu Rejonowego, powództwo o przywrócenie do pracy okazało się zasadne. Po pierwsze, powód był niezdolny do pracy od dnia 26 czerwca do dnia 24 grudnia 2014 r., a następnie odzyskał zdolność do pracy. Po wtóre, kolejny okres niezdolności do pracy rozpoczął się w dniu 29 grudnia 2014 r. i był spowodowany inną – niż uprzednio – chorobą. W tej sytuacji otworzył się nowy okres zasiłkowy, który nie upłynął do dnia 18 maja 2015 r. Tymczasem pracodawca, nie czekając na uprawomocnienie się decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 10 lutego 2015 r., rozwiązał z powodem umowę o pracę, co było działaniem przedwczesnym i wadliwym.

Sąd Okręgowy podzielił ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji, jak też zgodził się z zaprezentowaną oceną prawną analizowanego sporu. Przede wszystkim powód w czasie rozwiązania umowy o pracę korzystał z okresu ochronnego, co też obliuguje do oddalenia apelacji pozwanego z mocy art. 385 k.p.c.

Skargę kasacyjną w imieniu strony pozwanej złożył jej pełnomocnik, zaskarżając wyrok Sądu Okręgowego w całości. W skardze został zawarty wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania z uwagi na konieczność dokonania wykładni art. 53 § 3 k.p. oraz z uwagi na fakt, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie może być przyjęta do merytorycznego rozpoznania. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w

orzecznictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek, gdyż tylko wówczas może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o jakich stanowi art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Skarżący stoi na stanowisku, że w sprawie zachodzi konieczność wykładni art. 53 § 3 k.p. przez wyjaśnienie czy zakaz rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia bez winy pracownika aktualizuje się, gdy pracownik po zakończeniu jednego okresu zasiłkowego nabędzie prawo do kolejnego okresu zasiłkowego, nie odzyskując między tymi okresami zdolności do pracy. Stąd w ocenie autora skargi rodzi się wątpliwość czy nabycie prawa do nowego okresu zasiłkowego powoduje rozpoczęcie na nowo biegu terminów ochronnych z art. 53 § 1 pkt 1 i 2 k.p.

Odwołanie się do przesłanki potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości (ze wskazaniem, na czym te poważne wątpliwości polegają), nie doczekał się wykładni, bądź że jego niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002 nr 12, poz. 151 i z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, LEX nr 57231). Nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawa, jeżeli Sąd Najwyższy wyraził swój pogląd we wcześniejszym orzecznictwie, a nie zachodzą okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu. Ponadto rozstrzygnięcie wątpliwości interpretacyjnych nie może się sprowadzać do odpowiedzi na zarzuty skarżącego skierowane pod adresem zaskarżonego orzeczenia, ani też do odpowiedzi na wątpliwości skarżącego, które można wyjaśnić za pomocą obowiązujących reguł wykładni bądź w drodze prostego zastosowania przepisów (por. postanowienie Sądu Najwyższego dnia 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNP-wkładka 2003 nr 13, poz. 5).

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie realizuje powyższych wymagań, gdyż ogranicza się do zbudowania samego pytania, bez rozważenia dotychczasowego dorobku judykatury i potencjalnych wątpliwości z nią związanych. Jednocześnie skarżący kreuje inną rzeczywistość, niż ustalona przez Sądy, zakłada bowiem, że powód nie odzyskał zdolności do pracy między pierwszym a drugim okresem zasiłkowym. Tymczasem spór o ocenę poszczególnych dowodów i ustalenie stanu faktycznego nie może być przenoszony do postępowania przed Sądem Najwyższym, który jako "sąd prawa", rozpoznając nadzwyczajny środek zaskarżenia w postaci skargi kasacyjnej jest związany - zgodnie z art. 398¹³ § 2 k.p.c. - ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 marca 2017 r., I PK 85/16, LEX nr 2297412). Związanie to wyklucza nie tylko przeprowadzenie w jakimkolwiek zakresie dowodów, lecz także badanie czy sąd drugiej instancji nie przekroczył granic swobodnej ich oceny.

Marginalnie należy zasygnalizować skarżącemu, że wyrażenie „w okresie pobierania zasiłku” należy, co do zasady, rozumieć jako okres faktycznego pobierania (wypłacania przez ZUS) zasiłku chorobowego. Inaczej mówiąc, dopóki pracownik pobiera zasiłek chorobowy wypłacany przez ZUS, dopóty pracodawca nie może rozwiązać umowy o pracę na podstawie tego przepisu (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2008 r., I PK 60/08, OSNP 2010 nr 7-8, poz. 87). Natomiast, jeżeli niezdolność do pracy wynika z dwóch różnych chorób, to przerwa istniejąca między ustaniem poprzedniej a powstaniem ponownej niezdolności do pracy nie pozwala na sumowanie tych okresów dla ustalenia długości okresu zasiłkowego (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., I PK 144/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 225).

Kolejny argument, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona otwiera i zamyka problem na samym przekonaniu wnoszącego skargę, że mamy do czynienia z daną podstawą przedsądu. Tymczasem podniesiony próg staranności tego etapu postępowania, nakłada na autora skargi kasacyjnej określone obowiązki, to jest wskazanie – bez wgłębiania się w sprawę – że skonkretyzowane uchybienie (materialne albo procesowe) czyni zasadnym dany wniosek. Skarżący jednak ograniczył się do wyrażenia swego przekonania, bez równoczesnej ekspozycji

istoty problemu, wskazania konkretnego uchybienia. W ten sposób zamierza przerzucić ciężar poszukiwana „oczywistej zasadności skargi kasacyjnej” na Sąd Najwyższy, co jest zabiegiem niedopuszczalnym.

Mając powyższe na względzie, orzeczono w myśl art. 398⁹ § 2 k.p.c.